

KRISTIINA VUORI

PIHLAJANMARJAT

TAMMI

KRISTIINA VUORI

PIHLAJANMARJAT

TAMMI

HELSINKI

Teoksessa on lainattu seuraavia kappaleita:
Unohtumaton ilta (san. suom. Kyllikki Solanterä),
Jos konduktöörin nait (san. suom. Vexi Salmi) ja
Careless Whisper (san. George Michael ja Andrew Ridgeley).

1. painos

© Kristiina Vuori ja Tammi 2025

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-952-04-6829-3

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@tammi.fi

Happamia, sanoi kettu.

1

Välillä tarkkailin miestä kuin jotakin avaruudesta pudonnutta, oudon kiehtovaa olentoa. Vilkas elekieli. Upea ääni. Hollywoodilainen hammaskalusto. Muodikas, toffeenkultainen takatukka, joka kihartui poikamaisesti korvaliselle. Muu vartalo... oijoi. Sitä oli paljon, sillä mies oli pitkä. Jäntevät sääret, atleetin lantio, litteä vatsa, leveät olkapäät, pitkä kaula. Sanalla sanoen oikea muotisuunnittelijan märkä uni.

Niklas, pomoni. Koko ihana mies vain minua varten, minun otettavissani milloin tahansa. Tai no, ainakin silloin, kun Niklaksen vaimo ei ollut paikalla, mitä hän oli valitettavan usein, sillä Nettakin työskenteli miehensä firmassa. Mutta muulloin Niklas kuului minulle, jollei yritys vaatinut hänen huomiotaan. Tai alaiset, asiakkaat taikka kaverit, ja niitähän menevällä miehellä riitti. Sähly- ja veneilytuttuja, golfaajia, autoharrastajia tai eppunormaali-rundaajia. Mutta muuten. Ihan vain minun. Kuten viime yönä. Se oli ollut ihana, hikisen kiihkeä.

Liikahdin levottomasti tuolissani ja tunsin vihlaisun oikeassa lonkassa. Hipaisin näppäimistöä kuin salatakseni sen, etten ollut tehnyt töitä puoleen tuntiin. Onneksi oli perjantai ja iltapäivä. Osa firman myyntiedustajista oli jo

suunnannut viikonlopun viettoon, ja myymälässäkin oli hiljaista kuin koomapotilaiden vuodeosastolla. Ulko-oven yläpuolella kilisevä kello ei ollut ilmoittanut asiakkaista hyvään toviin.

Hikinen. Sitä edellinen yö totisesti oli ollut, monesta syystä. Liian kova klinkkerilattia ja karkuun liukuvat sohvatyynyt, jotka Niklas oli viskonut lattialle mukamas pehmikkeeksi hätäisin, malttamattomin käsin. Saihan siinä hikoilla, kun oli sinniteltävä aktin loppuun asti, vaikka paljas selkä teki tuttavuutta lattialaattojen kanssa. Unohtaakseni selkälihasteni jomotuksen olin fantasioinut kolmen kimpasta ja siitä, että triomme kolmas jäsen olisi kukapa muukaan kuin Mel Gibson, trimmattu kroppa kermavaahdon peitossa. Vaan turhaan olin yrittänyt. Intoni lässähti sitä myötä, kun selkärangan alanikamat jumittuivat.

Oikaisin ryhtiäni ja kurtistin kulmiani teeskennellen pohtivani jotakin äärimmäisen kinkkistä pulmaa, joka vilkutti minulle vihreää kursorisilmäänsä tietokoneen näytöltä. Avokonttorin harmaat sermit olivat käytännöllisiä, niin korkeita, ettei työkaverini Malla ylettynyt tirkistelemään puuhiani nousematta tuoliltaan.

Pakko myöntää, että kroppani sopi lattialla kieriskelyyn yhtä huonosti kuin akrobaattisiin taivutuksiin pikkuautossa tai linjurin matkatavaratilassa. Minä halusin sängyn. Kunnon vuoteen ja sen päälle tukevan patjan, joka sinnittelisi aloillaan, vaikka me Niklaksen kanssa saisimmekin lakanat laulamaan aariaa.

Minä, Niklas ja sänky. Sitä epäpyhää kolminaisuutta ei ihan pian saataisi kokea. Tukahdutin huokaukseni ja säpsähdin heti perään, kun toimiston puhelin heräsi eloon.

”Strömmerin Paperi & Liitin. Kuinka voin auttaa?”

Innokas Malla ehti ennen minua. Hieno juttu, että tyttö oli reipas. Koeaikaa oli jäljellä kuukausi, joten todellinen Malla ei luultavasti ollut vielä näyttäytynyt eikä näyttäytisikään ennen kuin nimi olisi kirjoitettu vakinaiseen työsopimukseen. Olisin voinut rauhoittaa tyttöä. Vasta eilen Niklas oli kysellyt, miten tulimme toimeen ja hoitiko Malla osuutensa moitteetta. Olin kehunut Mallaa ja nyt arvelin, että hänet vakinaistettaisiin. Mutta miksi turhaan hosua sen kertomisessa. Pääsin helpommalla, kun vastapäätä hääräsi hyperaktiivinen Duracell-pupu, jonka pattereissa piisasi virtaa työpäivän loppuun asti.

”Ai, sä”, Malla sanoi puhelimeen ääni yllättävän kireänä. ”Mitä nyt taas? Ei mulla ole aikaa rupertella niitä näitä. Mun pitää tehdä töitä!”

Arvasin kysymättäkin, kuka soittaja oli. Jo Mallan ensimmäisen työviikon aikana olin päässyt puheisiin hänen äitinsä kanssa, joka soitti joka päivä täsmällisesti kuin hyvin huollettu kaappikello. Puhelut kestivät korkeintaan pari minuuttia, koska äidillä ei todellisuudessa ollut mitään tähdellistä asiaa, kunhan vain tarkisti, että tyttärellä oli kaikki hyvin. Moisesta paapomisesta nolostunut Malla katkaisi puhelut aina säälimättömän ripeästi.

Malla oli juuri täyttänyt huikeat kaksikymmentäyksi vuotta ja hän asui yhä vanhempiensa luona. Aavistelin, että hän etsisi oman asunnon välittömästi, kun olisi varma, että saisi jäädä meille töihin. Minä tunsin itseni uutta työkaveriani huomattavasti vanhemmaksi – oikeasti vuosia oli vain kuusi enemmän – ja myös kokeneemmaksi, koska sentään asuin omillani, vaikkakin puolet mummonmökin vuokrasta maksoi kämppekaverini Simo.

Simppa, Simo Koskenniska. Olin tuntenut Simon jo lapsena, sillä perheemme olivat olleet naapuruksia ja äitimme parhaat ystävykset. Simo käytti neonvärisiä vaatteita ja tummaa kajaalia eikä silti tuntenut tarvetta vaihtaa kadun toiselle puolelle, kun vastaan tuli joukko skinheadeja. Kun pituutta oli melkein pari metriä ja hauikset erottuivat jopa väljän hupparin alta, ei tarvinnut arastella eikä esittää olevansa jotain muuta kuin oli.

Simo oli ihannekämpis musiikkimakua myöten, punkin tai rockin sijaan hän kuunteli kevyttä poppia. Meikkipussini sisältö tosin saattoi joskus eksyä väärään makkaariin, mutta se oli pientä siihen verrattuna, että mies pesi itse pyykkinsä ja hoiti toisinaan puhdasta myös minun vaatekaappiini.

Itse asiassa vähempikin olisi riittänyt, sillä Simo oli siisteysfriikki eikä antanut minun luistaa huushollimme viikkosiivouksesta, puhumattakaan joulun, pääsiäisen ja juhannuksen mielipuolisista suururakoista, jolloin koko kämpä kuurattiin lattiasta kattoon. Viime uusivuosi oli ollut sietämätön, Simo oli halunnut jynssätä pois koko 1980-luvun, kun kerran skoolattaisiin vuotta 1990 ja siirryttäisiin uuteen vuosikymmeneen. Minusta tuollainen oli aivan turhaa. Pidin kyllä kamani järjestyksessä ja korjasin aina jälkeni. Mutta imurointi, moppaaminen, matontamppaus, ikkunanpesu, vessan putsaaminen ja pölyjen pyyhkiminen – sellaiset hommat olisin mieluusti jättänyt Simon iloksi.

Siivouksesta emme luultavasti pääsisi koskaan yksimielisyyteen, mutta meitä yhdistikin moni muu asia, ja yksi niistä olivat vaatteet ja kaikki se, mikä liittyi ulkoiseen habitukseen. Nyt Simolla oli meneillään salitrikookausi

räväköine silmänrajauksineen, mutta odotin jo uteliaana, mitä vuorossa olisi seuraavaksi. Mies oli kuin kameleontti.

Viime vuonna olin punkannut hopeanharmaaseen bleiseriin ja silkkiiseen kravattiin sonnustautuneen Ken-nuken kanssa, joka kanniskeli mukanaan monen kilon painoista Mobira Talkman -kenkäpuhelinta. Sitä ennen olin toivottellut hyviä öitä siilitukkaiselle yrmylijälle, joka suunnitteli vakavissaan lävistävänsä alahuulensa ja jonka vaatekaapista löytyi vain yksi asu: resuinen, hakaneuloilla somistettu farkkurotsi ja tiukkaakin tiukemmat nahkahousut.

Simon trikookausi liittyi osittain siihen, että hän kävi nostelemassa puntteja ja aerobikkasi kanssani jumppavideokasettien opastuksella. Hänen lukulistallaan olivat sellaiset lehdet kuin *Rumba* ja *The Face*. Walkmaneista kuiskivat Madonna ja Cyndi Lauper. Ilmeisesti vahvat naiset olivat tällä erää in.

Nostin Suomen poliisilaitokselle kuvaannollisesti hatua. En olisi uskonut niin perinteisen ja virastomaisen työpaikan huolivan palkkalistoilleen Simon kaltaista originellia persoonaa. Simo oli aloittanut muutama vuosi sitten Keravan poliisiasemalla nuorempana konstaapelina. Duunit olivat aluksi olleet tavallisia valvonta- ja hälytystehtäviä. Nykyisin Simppa paistatteli liikkuvan poliisin palkkalistoilla, totteli nimikettä vanhempi konstaapeli ja mennä päristeli pitkin maanteitä parisataa kiloa painavan moottoripyöränsä satulassa.

Simon ainoaksi viaksi luin sen, että hän oli Niklas Strömmerin serkku. Minun Niklakseni. Se piti Niklaksen tehokkaasti poissa kotikulmiltani ja sen vuoksi minun oli turha haaveilla kultaharjaisesta urosleijonasta omalla patjallani.

Olisin ominut Simon jo yläasteella, jos hän olisi edes vihjannut tuntevansa vetoa juuri minuun. Kolme vuotta minua vanhempi Simo oli ollut oikea herkkupala, kohtelias, älykäs ja huumorintajuinen. Rakasti pepperonipizzaa ja Raffeileita. Voiko tyttö enempää toivoa? Valitettavasti Simo oli alusta asti suhtautunut minuun kuin pikkusiskoon, joten olin visusti piilottanut orastavan ihastumiseni. En vielääkään käsitä, kuinka en ollut paljastunut. Teini-iässä pihkaantumiseni oli ollut tuskallisen ilmeistä. Änkytin ja punastelin aina Simon kohdatessani, mutta sen Simo sivuutti hienotunteisesti. Kaipa hän kuvitteli sen olevan jotain, mitä jokainen tyttö joutui käymään läpi. Kasvukipuja. Tai sitten kaikki tytöt änkyttivät ja punastelivat Simon seurassa ja hänestä oli tullut sille immuuni.

Myöhemmin, kun työhaastattelussa olin tavannut Niklaksen, tuon Simoa kypsemmän ja hienostuneemman version, olin ollut kerrasta myyty. Oli helpotus, että Niklas todistetusti kallistui vain naisten puoleen, kun taas Simon katse harhaili joka suuntaan, myös miehiin päin. Vaikka Niklas oli jo ensitapaamisella vienyt minulta jalat alta, kesti itse asiassa yli vuoden, ennen kuin kepeä flirttailu johti niin intiimiin kosketukseen, ettei sen merkityksestä voinut erehtyä. Eräällä Leningradin-reissulla meistä lopulta tuli pari.

Annoin piupaut sellaisille ikäville tosiseikoille, että Niklas oli naimisissa ja että hän oli myös pomoni. Vielä pari vuotta sitten olisin kavahtanut nykyistä minääni. Jos minulle silloin olisi ennustettu, että lankeaisin jonkun ukkomiehen salaiseksi paheeksi, olisin vain tuhahtanut epäuskoisesti. Ainoa puolustukseni oli, ettei Niklaksella ollut jälkikasvua, joten jos hänen liittonsa särkyisi, en sentään riistäisi lapsilta isää.

Koetin olla liiaksi miettimättä salasuhteeni moraalia tai sen paljastumisen seurauksia. Olin päättänyt elää hetkesä ja nauttia nuoruuden hulluudesta niin kauan kuin sitä kestäisi. En vaatinut Niklakselta mitään enkä suunnitellut yhteistä tulevaisuutta, ja vähintään kerran viikossa muistutin itselleni, että olin astunut suhteeseemme avoimin silmin ja että koko juttu saisi minun puolestani loppua vaikka heti, jos Niklas niin tahtoisi. Hänellä olisi paljon enemmän menetettävää kuin minulla, ja ymmärtäisin hyvin, jos viisitoista vuotta kestänyt avioliitto lopulta painaisi enemmän kuin keskinäinen kemiamme, joka kieltämättä oli päässyt yllättämään meidät molemmat.

Tai niin ainakin toivoin. Siis että olisin yhtä ainutlaatuinen Niklakselle kuin hän oli minulle. Etten olisi vain yksi monien joukossa. En olisi halunnut olla mustasukkainen ja omistushaluinen narttu, mutta toisinaan lankesin kiusaukseen. Niklas oli ensimmäinen vakava miessuhteeni. Häntä ennen oli ollut vain lyhyitä, Sinisten enkelien ja Screwdriverien siivittämiä kohtaamisia yössä. Puhelinnumeroita oli toki saatettu vaihtaa ja toisinaan päästy jopa leffatreffeille asti, vähän kuin esileikkinä, mutta siinä kaikki.

Ehkä juuri siksi olin retkahtanut Niklakseen niin nopeasti ja niin täydellisesti. Olin pelännyt, että päätyisin sinkuksi puolivillin kattilauman ja holtittomana rehottavan viherkasviviidakon keskelle. Turha pelko, olin koira-ihminen ja onnistuin tappamaan jokaisen kotiini eksyneen ruukkukasvin, myös kaktukset, vaikka piikikkyyks tekikin meistä sielunkumppaneita.

Hieroin lonkkaani irvistäen.

”Jaana, onko sun selkä taas kipeä? Sä et mennytkään kiropraktikolle, vaikka lupasit!”

Pyöräytin tuolini ympäri ja kohtasin Mallan huolehtivan katseen, jota varjosti utuisenharmaa luomiväri. Tyttö nojasi sermiä vasten käsissään kaksi houkuttelevasti höyryävää kahvimukia. Oliko kello jo tosiaan kaksi, iltapäivän tauon paikka. Malla laski toisen mukeista eteeni. Olimme asiakaspalvelupisteessä kahden, sillä loput kaksi tiimistämme olivat tänään ensiapukoulutuksessa.

”Kaadoin ensin maidon ja vasta sitten kahvin”, Malla ilmoitti ja killitti minua kuin pääntaputusta odottaen. Kiltti, sievä puudeli. Tai ehkä paremminkin vinttikoiria. Pyöreät siniset silmät, tumma tai oikeastaan lähes musta, kreppiraudoilla pöyhötetty tukka ja huilumainen ääni. Malla oli ristiriitainen tyyppi. Ensisilmäyksellä häntä saattoi luulla ikäistään vanhemmaksi, koska hän pukeutui kuin hienostolady eikä vain vähän aikaa sitten teinivuositään selvinnyt tyttö. Solakassa varressa riitti pituutta, jota piikkarit korostivat. Joku varastopuolelta oli jo ehtinyt nimetä Mallan Lady D:ksi. Se oli hyvä lempinimi, sillä tummuudestaan huolimatta Malla muistutti prinsessa Dianaa.

”Kiitos”, vastasin. ”Ja ei, en saanut aikaa sille kiropraktikolle. On kuulemma laskettelemassa jossakin Alpeilla ja palaa vasta kahden viikon kuluttua.”

”Ai”, Malla sanoi ja maisteli kahviaan sen oloisena, että yritti keksiä uutta jutunjuurta. Olimme vielä vähän vieraskoreita. Rupattelimme vain luvallisista aiheista, kuten työstä, päivän uutisotsikoista, lempiruuistamme, suosikki-bändeistämme ja muusta sellaisesta. Emme miehistä, emme entisistä emmekä etenäkään nykyisistä.

”Pääsiäinen on parin kuukauden kuluttua”, totesin jotain sanoakseni. ”Mitäs ajattelit tehdä ylimääräisillä vapaapäivillä?”

Malla liikautti ohuiksi viivoiksi nypittyjä kulumiaan kuin ihmetellen kysymystäni. Jos hän ei pitäisi varaansa, kulumien karvoitus olisi kaikonnut viisikymmenvuotispäivään mennessä. Vaikka siinä iässä hän ei kai enää kulmakarvoja surisi, olisi muita murheita.

”Eiköhän pääsiäisenä levätä”, Malla sanoi ja hihitti kahviinsa. ”Toivutaan Leningradin-reissusta.”

Juhlapyhiä edeltävänä viikonloppuna Strömmerin Paperin & Liittimen väki nousisi linja-autoon ja huristaisi rajan ylitse suureen ja mystiseen Neuvostoliittoon. Ehkä Mallalta menisikin kokonainen viikko siitä toipumiseen. Keväinen ryhmämatka oli jokavuotinen perinne tässä firmassa, joka vei itäiseen naapuriimme laatikkokaupalla toimistotarvikkeita. Niklaksen äidinpuoleiset sukujuuret olivat Koiviston Karjalassa, ja hänen isoäitinsä sisarperheineen oli jäänyt talvisodan jälkeen rajan väärälle puolelle. Niklaksen äiti, joka oli työskennellyt sihteerinä ulkoministeriössä, oli lopulta onnistunut löytämään tätinsä. Äidiltään Niklas oli saanut myös idean opiskella venäjän kielen tulkiksi.

Vaikkei Niklaksesta loppujen lopuksi tulkkia tullutkaan vaan keskisuuren toimistotarvikeketjun omistaja, meidän itäiset matkamme hänen kielitaitonsa sai sujumaan. Lähtö olisi täältä Tuusulan toimipisteestä torstaina heti aamusta ja paluu sunnuntai-iltana. Töihin jäisi vain minimimiehitys eli ne, joilla ei ollut markkoja mällättäväksi tai joita kosteanpuoleinen vodkaturismi ei houkutellut. Ja ne, jotka yhä nimittivät naapureitamme ryssiksi ja tyytyivät tarkkailemaan heitä vartioidun rajan takaa. Linja-autossa oli viisikymmentä istumapaikkaa ja se riitti nippa nappa koko porukalle, kun tulijoita oli Tuusulan ohella vielä Järvenpään ja Mäntsälän myymälöistä.

”Toivottavasti reissusta tulee mukava. Minähän en tällä kertaa lähde”, sanoin ja join kahvini loppuun. Malla oli useaan otteeseen kinunnut minua mukaan ja aikoi selvästi taas ottaa asian puheeksi.

Totta kai ymmärsin, että uutena työntekijänä reissu jännitti Malla ja hän olisi toivonut tutun ihmisen seurakseen etenkin, kun firman palkkalistoilla oli enimmäkseen miehiä. Mutta olihan reissuun lähdössä myös Pirjo, porukan vanhin työntekijä varaston puolelta, sekä itse talouspäällikkö, Niklaksen vaimo Netta. Mäntsälän myymälävastaava Taina olisi tuolloin talvilomalla Kanarialla ja talousassistentti Katri jäisi kotiin ison vauvamasunsa kanssa. Häntä ei houkuttanut körötellä tunteita linjurissa ja seurata selvin päin muiden viinanhöyryistä koheltamista.

Matkakutsu oli ollut *avec*, mutta tälläkään kertaa kukaan lähtijöistä ei aikonut ottaa mukaansa vaimoa tai tyttöystävää. Viimeksi tänä aamuna varastopäällikkö Tahkonen oli taukokuoneessa veistellyt, ettei kai kukaan järjissään oleva vaihtaisi a-luokan lippuaan b-luokkaan. Jos kerran saisi valita, joka iikka suunnistaisi viikonloppu-turneelle villinä ja vapaana.

Kolmen naisen lisäksi matkalle oli lähdössä neljäkymmentä miestä. Siinä kävisi flaksi jokaisella naispuolisella, peilikuvaan ja vuosirenkaisiin katsomatta. Se ei välttämättä ollut hyvä juttu. Leningradin-matkat olivat kuin monipäiväisiksi venytettyjä pikkujouluja. Vodkaa ja kuohuviiniä oli runsain mitoin, itsehillintää yleensä paljon vähemmän.

Malla pyöritti uutuuttaan kimaltelevaa kihlasormustaan ja vaihtoi rauhattomana painoa jalalta toiselle.

”Sun nimi”, hän kuiskasi ja vilkaisi olkansa ylitse kuin tarkistaen, ettei kukaan ollut kuulemassa. ”Sun nimi on lisätty lähtijöiden listaan, joka roikkuu kahvihuoneen seinällä. Se ei ole sun käsialaa, sen mäkin huomasin heti. Mutta siellä se silti on.”

2

Tuijotin nimeäni, joka oli kirjoitettu matkalle ilmoittautuneiden nimilistan viimeiseksi vahvoin, lennokkain kirjaimin. Jaana Niskanperä. Heti nimeni vieressä oli ruksi sen merkiksi, että reissu oli jo maksettu. Ruksi puuttui vain viisumikohdasta, jossa oli tarkoitus ilmoittaa, että kaksi vaadittua passikuvaa ja kopio passin nimiösivulta oli toimitettu Netalle, joka hoiti matkan järjestelyt.

Tunsin, miten puna hiipi kaulalta kohti poskiani, ja tiesin pian helottavani kuin ylikypsä pihvitomaatti. Minä olin sanonut, etten lähde. Olin väittänyt, ettei minulla ollut rahaa. Että olin jo sopinut Simon kanssa muuta menoa. Mitä tahansa muuta kuin tuntikausien matka täpötäydessä linja-autossa, jonka kuskinpenkillä Niklas istuisi kuhertelemassa vaimokultansa kanssa. Niklas halusi aina ajaa itse linja-autoaan, jonka oli voittanut pokerissa. Tuolloin linjuri oli ollut pelkkä romu, mutta Niklas oli kunnostanut sen parin kaverin avustuksella aikeenaan myydä se eteenpäin reilulla voitolla, kunnes oli tullut toisiin aatoksiin. Sittemmin linjurista oli tullut hänen luottopelinsä.

Yleensä Netta ei matkoihimme osallistunut, mutta tällä kertaa hänet ja Niklas oli kutsuttu leningradilaisen

liiketoiverin viisikymmenvuotispäiville. Ja koska Netta lähti mukaan, minä en aikunut lähteä. Johonkin kai raja oli vedettävä. Vaikka olin *se toinen nainen*, ei minunkaan kaikkea pitänyt niellä.

Netta työskenteli miehensä firmassa kolmena päivänä viikossa. Minä olin pelkkä asiakaspalveluassistentti, kun hän taas oli talouspäällikkö. Emme olleet juurikaan tekemisissä keskenämme, ja hyvä niin. Sillä tavoin minun oli paljon helpompi vaientaa omatuntoni ajatellessani iltoja, jolloin paikalla olimme vain minä ja Niklas. Vain me kaksi ja ne karkailevat sohvatyynyt.

Samassa eteeni seinälle, ilmoittautumisluehtelon molemmin puolin, ilmestyi kaksi kauniisti ruskettunutta kättä ja tunsin, kuinka joku painautui selkääni kiinni. Hengähdin ja loin ympärilleni hätäisen silmäyksen. Onneksi kahvihuone oli tyhjä, samoin sen avoimen oven takana häämöttävä käytävä. Jostakin kaukaa kuulin, kuinka Malla otti puhelimitse vastaan tilausta. Asiakaspalvelupisteen takana sijaitsevasta myyntiedustajien avokonttorista kantautui naurunrähäkkää.

Äijät luultavasti lukivat päivän *Iltalehteä*, joka ennusti Suomen sijoittuvan kärkikymmenikköön tulevissa Euroviisuissa, vaikka kotimaan karsintojen voittajabändi Beat olikin tuntematon kuuluisuus jopa useimmille suomalaisille. Biisi esitettiin ruotsiksi, ja siksi media elätteli toiveita menestyksestä. Jos minulta kysyttiin, ruotsalaisten Euroviisu-voitot eivät johtuneet kielestä, länsinaapurimme vain olivat hyviä biisinikkareita. Ja vaikka Anneli Saaristo oli pärjännyt vuosi sitten oikein hienosti, tänä keväänä aloitettaisiin taas nollasta.

”Kiva, että päätit sittenkin lähteä mukaan.”

Tuhahdin närkästyneenä, sillä tiesin kyllä, kuka nimi-tempauksen takana oli.

Niklaksen oikea käsi katosi näköpiiristäni ja löysi tutun paikan lantioltani, puristi omistavasti. Minua heikotti. Sen sijaan että olisin vastustellut sekä nimeni lisäämistä luetteloon että uskaliasta lähentelyä, minun oli pakko ottaa itsekin tukea seinästä ja sulkea silmät. Vain tuntea, miten lähellä Niklas oli. Hän hengitti niskaani vasten, hipaisi nopeasti huulillaan.

Samassa Niklas puikahti pois paikalta, ja olin jälleen yksin. Tunsin taas lattian nahkasaapikkaideni alla ja ymmärsin säikähtääkin pikkuisen. Muistin, että Netta oli tänään toimistolla. Ovi oli auki, ja jos Netta olisi kulkenut käytävällä ja kääntänyt päätään kahvihuonetta ohittaessaan, se olisi riittänyt. Pelkkä puolihuolimaton vilkaisu, ja koko hauras unelma, jonka olin rakentanut tästä salaisesta suhteesta, olisi romahtanut. Jäljelle olisi jäänyt vain lyttyyn puhahtanut ilmapallo.

Avasin silmät ja katsoin luetteloa uudemman kerran. Kahvipöydällä likaisten astioiden ja puolitäysien tuhkakuppien seassa lojui kynä. Hetki vain, ja nimeni olisi ruksattu yli. Ojensin käteni, mutta vedin sen saman tien takaisin. Katuisin tätä. Aivan varmasti katuisin. Puraisin alahuultani ja elin tahtomattani uudestaan äskeisen, aivan liian nopeasti ohikiitäneen kohtaamisen. Aito ilo Niklaksen äänessä. Tyytyväinen hyrähdys korvani juuressa.

Niklas halusi minut matkalle mukaan, vaikkemme todennäköisesti voisi viettää aikaa kahden kesken. Se lämmitti minua. Olin jopa imarreltu.

Kun lähdin kahvihuoneesta, nimeni oli edelleen luettelon viimeisenä.

ROMANTIikkaa ja muuta rIESAA Leningradin-reissulla!

Kyllä Jaanan kelpaa, kun hänellä on ihana Niklas. Mies tosin on naimisissa – ja Jaanan pomo Strömmerin Paperissa & Liittimessä.

Kun firma keväällä 1990 aloittaa perinteisen matkansa itärajan taa, vodkan villiinnyttämä seurue on Jaanan harmeista vähäisin. Tällä kertaa mukana on myös Niklaksen vaimo, ja mikä pahinta, joku yrittää salakuljettaa rajan yli muutakin kuin sukkahousuja. Ovatko Niklaksen kanssa varastetut lemmentuokiot kaiken sähkölyksen väärtelijä? Varmaa on vain se, ettei mikään suju kuten Jaana on toivonut.

Kepeä tarina nostalgiselta, valoisammalta aikakaudelta, jolloin permikset olivat sähköitä ja Leningradin-reissut ikimuistoisia.

9789520468293

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-6829-3